

et tidligere flertal skylden for den lovgivning, man selv er ved at indføre. Det er sådan set mindre betydningsfuldt i den sammenhæng. Svaret var: Ja, det kan man godt.

2 timer efter, at debatten var afsluttet, hed det så til pressen: Nej, det kan man ikke. Det åbnede loven ikke mulighed for. Samme svar blev givet på Miljø- og Planlægningsudvalgets møde næste morgen klokken halv seks, klokkeklart svar: Nej, det kan man ikke. Det eneste, der manglede fra miljøministerens side på det tidspunkt, var en forklaring på, hvorfor man ikke kunne. Den kunne man nemlig ikke præstere.

Da det ligesom blev klarlagt, så hed det: Nej, men vi kan også godt lige kigge på det, og klokken 12 var det både nødvendigt og fornuftigt at fremsætte ændringsforslag, for nu var svaret blevet: Ja, man kan godt bygge der, og derfor laver vi nu et ændringsforslag for at forhindre, at man bygger der, for det har vi aldrig ønsket, og ministeren havde turneret landet rundt og sagt, at det var ikke det, der var meningen.

Hvad så med skovene? Hvad er forskellen? Er der noget lovgivningsmæssigt til forskel? Er der en anden form for juridisk afhængighed mellem den nye planlov og skovbeskyttelseslinjerne, end der er mellem den nye planlov og strandbeskyttelseslinjerne? Så vil vi meget gerne vide det.

Hvis der ikke er det, er det så en anden prioritering fra regeringspartierne, der her ligger til grund, nemlig at man ønsker at beskytte strandene, men ikke at beskytte skovene, vandløbene, fuglebeskyttelsesområderne osv.? Hvis der er en anden prioritering, så er det jo fair nok, så skal man bare sige det. I øjeblikket blafrer svaret i vinden, og der er ingen, der bare anstrenger sig for overhovedet at komme med et fornuftigt svar.

Kl. 15.35

Endelig føler jeg trang til at sige til hr. Ole M. Nielsen, at jeg opfatter hans noget hidsige udfald i denne her sammenhæng som et udslag af, at han har haft en interesse i at påvirke regeringen i den rigtige retning. For det anerkender jeg. Det resultat, der har været af hr. Ole M. Niensens anstrengelser, har alt sammen trukket i den rigtige retning, men fra et meget skidt udgangspunkt.

Det er klart, at når man går ind i et sådant arbejde, skal man vurdere, om det er nok til, at man så stemmer for den samlede lov, ja eller nej. For os var det bittesmå fremskridt i forhold til en

samlet set stor forringelse, og derfor var det ikke nok.

Men hr. Ole M. Nielsen er åbenbart blevet så begejstret for sine egne små fremskridt, at han nu påtager sig den, synes jeg, umulige opgave at forsvare helheden, og det er fair nok, at man vælger sådan. Det er realpolitikeren i arbejde. Jeg synes bare ikke, man har fået meget for sin store velvilje. Derfor synes jeg heller ikke, at man skal blive så voldsomt vred på os andre, der har det store perspektiv og den samlede lovs konsekvenser for øje.

Det bliver nævnt, at der skulle være tale om en misundelsespolitik fra oppositionens side. Hvorfor kan man ikke unde nogle få mennesker, at de får en dejlig bolig? Jo, bestemt. Hvis man kan få en fordel for det enkelte menneske, uden at det går ud over helheden og det fælles og andres interesser, så skal man selvfølgelig støtte det til enhver tid. Man skal da ikke holde det nede, bare fordi man ikke kan lide, at de får en fordel. Naturligvis ikke.

Det, vi her er bekymrede for, er tværtimod, at det kommer til at gå ud over nogle. At det er de få, der får en fordel, som går ud over de mange, og hvor skadevirkningen er meget større end gevinsten for den enkelte. Det er, fordi der ikke er tale om nogen overordnet planlægning. Det er, fordi der ikke er tale om en godkendelse. Det er, fordi der ikke er mulighed for, at nogle myndigheder kan sætte sig ned og spørge: Er det her fornuftigt?

Der er en automatisk ret, uanset om man har et veldokumenteret behov eller ej, en automatisk ret til at opføre huse, nu heldigvis ikke længere i strandkanten, men alle andre steder i det åbne land, ved skovene, i skovene, ved åerne og vandløbene, ved beskyttede og fredede områder, og den automatiske ret vil selvfølgelig blive udnyttet, når det er økonomisk fordelagtigt.

Det er der i sig selv ikke noget kritiserbart i. Men det er kritiserbart, at et flertal af lovgivere giver mennesker den mulighed for at opnå økonomisk vinding ved at ødelægge det åbne land. Derfor vil jeg gerne spørge regeringspartierne, og jeg ved godt, at sandsynligheden for at få svar er relativt ringe, men så er spørgsmålet i hvert fald stillet:

Er det i virkeligheden et opgør med hele den samlede tankegang bag dansk planlægning, at vi har en planlovgivning, hvor vi siger: Der er byer, og der er landsbyer. Der er erhvervsarealer, og der er ikkeerhvervsarealer. Der er et åbent land reserveret til landbrug, rekreative områder